

585   Questa diū sēcum, sīc est adfāta Tonantem
           (māximaque in vultū | sīgna dolentis erant):
       ‘Sī memor es dē quō mihi sit Prōserpina nāta,
           dīmīdium cūrae | dēbet habēre tuae.
 Orbe pererrātō sōla est iniūria factī
 590   cōgnita: commissī | praemia raptor habet.
 At neque Persephonē dīgna est praedōne marītō,
           nec gener hōc nōbīs | mōre parandus erat.
 Quid gravius victōre Gygē captīva tulissem
           quam nunc tē caelī | scēpra tenente tulī?
 595   Vērūm impūne ferat, nōs haec patiēmur inultae;
           reddat et ēmendet | facta priōra novīs.’
 Iuppiter hanc lēnit, factumque excūsāt amōre,
           ‘Nec gener est nōbīs | ille pudendus,’ ait;
       ‘Nōn ego nōbilior: posita est mihi rēgia caelō,
 600   possidet alter aquās, | alter ināne chaos.
 Sed sī forte tibī nōn est mūtābile pectus,
           statque semel iūctī | rumpere vincla torī,
 hoc quoque temptēmus, siquidem iēiūna remānsit;
           sī minus, īfernī | coniugis uxor erit.’
 605   Tartara iussus adit sūmptīs Cādūcifer ālīs,
           spēque redit citius | vīsaque certa refert:
       ‘Rapta tribus,’ dīxit, ‘solvit iēiūnia grānīs,
           Pūnica quae lentō | cortice pōma tegunt.’
 Nōn secus indoluit quam sī modo rapta fuisset
 610   maesta parēns, longā | vixque refecta morā est
 atque ita: ‘Nec nōbīs caelum est habitābile,’ dīxit;
           ‘Taenariā recipī | mē quoque valle iubē.’
 Et factūra fuit, pactus nisi Iuppiter esset
           bis tribus ut caelō | mēnsibus illa foret.
 615   Tum dēmum vultumque Cerēs animumque recēpit,
           imposuitque suae | spīcea sēta comae:
 largaque prōvēnit cessātīs messis in arvīs,
           et vix congestās | ārea cēpit opēs.
 Alba decent Cererem: vestēs Ceriālibus albās
 620   sūmite; nunc pullī | velleris ūsus abest.